

trditi, da po tej strmini ni mogoče voziti in da noben voz ni gor prišel. Wolf pa jih hitro zavrne: „Kako ste pa zvonove gor spravili? (Por. S. Ogrina.)

Ko je slikal na Vrabčah, je moral na liki: Beg v Egipt naslikati tudi dolgouharja. Navihani cerkve-

WOLF: SV. ŠTEFAN
freska v Vipavi

nik se je pa takoj oglasil: Če bodo Lahi in drugi tujci k nam prišli in zagledali osla naslikanega v cerkvi, bodo rekli: Kako so Kraševci neumni, da si puste osla v cerkvi naslikati, ko jih imajo že tako dosti. (Ant. Jebačin.)

Ko se je Ažbe pri njem učil, ga pošlje Wolf neko nedeljo popoldne oblake risat. Zvečer ga Wolf in Grilc srečata. „Pokažite risanko; kako ste oblake narisali?“ mu nasproti zakliče Wolf. „Saj jih nisem,“ odgovori žalostno Ažbe. „Zakaj ne?“ — „So mi kar sproti uhajali.“ Wolf se je prisrčno smejal in še mnogokrat pozneje ob raznih prilikah ponavljal te besede. (Por. Lud. Grilca.)

Ker je imel stanovanje in delavnico posebej, se je rad pohvalil, češ: Ali poznate človeka, ki ima dvoje stanovanj?

Fidelis Trpinc je Wolfa naprosil, da bi poučeval v njegovi graščini na Fužinah (Kaltenbrunn) pri Ljubljani tri gospodične slikati. Pogoji niso bili neugodni. Trpinčev voz ga je peljal do graščine in nazaj; za uro pa je dobival po tri goldinarje.

Kot učitelj je pa bil silno strog in nepotrpežljiv. Umevno je, da učenke niso tako napredovale, kakor je želel. Zato je pokazal včasih prečito svojo nevoljo. Posledica — jok. Wolfu se je to za malo zdelo, prime za klobuk in odide, na pivo. Ko se vrne, vpraša: „Ali še jokate?“ Navadno se je solzni oblak v tem času že posušil. Pouk se je potem nadaljeval. Dolgo pa ni trajalo. Wolf ni hotel več priti, ker ni imel potrebnega potrpljenja. Gospodične so se potem same dalje urile. Ena izmed njih,

Grumnik, je hotela pozneje poizkusiti, kako jo drugi sodijo. Naslikala je pahljačo in jo poslala v razstavo v Berlin; kot ceno je zanjo nastavila 25 mark. Kmalu dobi izporočilo, da je pahljača prodana. Z velikim veseljem je Wolfu na ulici povedala svoj uspeh, češ, vedno ste rekli, da se ne bom nič naučila, pa sem vendar nekaj dosegla. (Por. L. Grilca.)

Z Borovskim sta v neki cerkvi slikala ornamentalne okraske, kar se jima zlomi črtalo. Borovski se prestraši, ker drugega nista več imela, in reče: „Kaj bo pa sedaj!“ Wolf pa mirno odgovori: „To se tudi brez črtala lahko naredi, tako!“ in potegne črto s čopičem. (Por. A. Jebačina.)

Kakor umetniki navadno malo računajo z istinitimi razmerami, kakor sploh ne mislijo dosti na prihodnost, tako se tudi Wolf ni mnogo zmenil za prihodnje čase. Kadar je imel denar, se mu ni smilil, če ga ni bilo, se je moral zatajevati, ali pa delati mučne dolgove.

Pretirana in krivična je sodba rajnega Wolfovega učenca in slikarja Antona Ažbeta, ki jo je izrazil o Wolfovih slabih gmotnih razmerah: „Zdelo se mi je potrebno spomniti se svojega trpina brez

WOLF: SV. ŠTEFAN
freska v Vipavi

lastne krivde. Naj se ga spominjajo Slovenci vsaj po smrti, ko ga že za živega niso znali ceniti. Umrli je malodane od same lakote! Kako strašno! Da, da, Slovenci imajo že mnogo grehov na svoji vesti, a